

и краятъ на тоя скептически вѣкъ. Азъ се чудихъ въ парижскитѣ музеи на великолѣпнитѣ платна на Жиродетовци, Рифетовци, Мейсоньеровци и другитѣ пластични възпроизводители на Наполеоновата епопея; но тѣ ако прѣдизвикахъ възхищението на очитѣ ми, ненамѣрихъ мѣсто въ душата ми, дѣто е останала господствующа фигурата отъ Наполеона на Йорговата панорама.

Но азъ прѣбързахъ, трѣбва да се повърна назадъ.

Тринайсетъ години подиръ Йорговото епохално посѣщение селото ни, азъ пакъ видѣхъ Йорга на Узунджовскій панаиръ, съ панорамата му. Тогава вече бѣхъ „господинъ“ и „търговецъ“, и ме досрамъ да се наведжъ срѣдъ улицата, въ върволяка, да надникна прѣзъ стѣклата. Азъ само се запрѣхъ та послушахъ Йорга, като изреждаше картинитѣ. Сега бѣхъ други: боеветѣ отъ френско-пруската война и първитѣ генерали на двѣтѣ неприятелски войнства; капитулирането Наполеоново прѣдъ кралъ Вилхелма, застрелянето на Максимилиана и убийствата на Линколна и сръбскій князь Михаила, и нѣкакви битки на англичанитѣ съ африкански диваци. Досѣтливиятъ човѣкъ! Той не бѣ искалъ да остане назадъ отъ врѣмето си. Извънредно внимателенъ и чутливъ къмъ политическитѣ потреси и промѣни въ двата свѣта, Йоргу вървеше заедно съ историята, панорамата му носеше съ себе си послѣдното ѣ десетлѣтие по цѣлия балкански полуостровъ, (азъ послѣ научихъ това), — несъзнателенъ херолдъ на великигѣ успѣхи и великитѣ падения въ епохата.

Но изреждането имъ сега не ми каза нищо на душата. Азъ вече слѣдвахъ историята и четяхъ вѣстницитѣ. Даже какъ бѣше смѣшенъ Йоргу, като изричаше съ такъвъ важенъ тонъ нѣща извѣстни сѣкиму, истрити